

P.S.
Z
PARÍŽE

MARC LEVY

MLADÁ FRONTA

P.S. z Paříže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Marc Levy

P. S. z Paříže – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Marc Levy

P.S. Z PAŘÍŽE

P.S.
Z
PARÍŽE
MARC LEVY

MLADÁ FRONTA

Přeložila Lucie Šavlíková

© 2015 Marc Levy/Versilio

International Rights Management: Susanna Lea Associates

Cover design by Kimberly Glider

Translation © Lucie Šavlíková

Author's Website: www.marclevy.info

ISBN 978-80-204-4965-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5095-1 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5094-4 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5096-8 (Mobi)

*Mému otci
Mým dětem
Mojí ženě*

Jednou budu žít teoreticky,
protože teoreticky je všechno v pořádku...

1.

Děšť opláchl střechy i fasády, auta i autobusy, chodníky i chodce. Takhle pršelo v Londýně nepřetržitě už od začátku jara. Mia se právě vracela ze schůzky se svým agentem.

Creston byl ze staré školy, z těch, co vždycky říkají pravdu, nicméně s grácií.

Byl zkrátka elegantní i ve způsobu, jakým mluvil, všichni si ho vážili a ve společnosti často citovali jeho trefné, a přitom citlivé poznámky. Mia byla jeho chráněnka, což v krutém a neomaleném světě filmu znamenalo výsadu nade všechny.

Ten den šel Creston na soukromou projekci nového filmu, ve kterém Mia hrála, a jelikož ho při takových příležitostech nesměla doprovázet, počkala na něj v kanceláři.

Creston si svlékl přšiplášť, posadil se do křesla a přestal ji napínat.

„Akční děj, špetka romantiky, scénář zručně vystavěný kolem zápletky, která sice moc nedrží pohromadě, ale vyjadřuje se k palčivým tématům? Bude to trhák,“ ujistil ji.

Mia znala Crestona moc dobře, takže věděla, že to hlavní teprve přijde.

Byla prý báječná, pokračoval, možná až příliš často obnažená, na to je potřeba si dávat pozor a neukazovat pozadí v každém třetím záběru, on to ale pohlídá, pro dobro její kariéry, lidi by si ji hned zaškatulkovali.

„Crestone, řekněte mi upřímně, co si o tom myslíte.“

„Hraješ naprosto dokonale, což je vzhledem k té roli opravdu výkon. Na druhou stranu není možné donekonečna točit

filmy, v nichž hlavní postavy prožívají podzim mezi dvěma zradami, trojím cizoložstvím a jedním šálkem čaje. Je to akční film, kamera je hodně v pohybu, postavy taky... co k tomu ještě dodat?“

„Pravdu, Crestone!“

„Je to srágora, moje milá, krásná srágora, která se bude prodávat, protože jsi na plakátě i s manželem. A to je událost, mimochodem v tom filmu asi jediná. Novináři budou šílet, jak vám to na plátně spolu sluší, a ještě víc se jim bude zamlouvat, že za hvězdu jsi tentokrát ty. To není kompliment, ale konstatování.“

„Normálně je za hvězdu spíš on,“ podotkla Mia s neznatelným úsměvem.

Creston se poškrábal na bradě, což bylo v jeho případě dost výmluvné gesto.

„Jak se daří vašemu manželství?“

„Nedaří se mu nijak.“

„Pozor, Mio, žádné hlouposti.“

„Jaké hlouposti?“

„Víš dobře, o čem mluvím. Je to až tak zlé?“

„Ani natáčení moc nepomohlo.“

„Přesně tohle nechci slyšet, minimálně než to půjde do kin. Budoucnost toho veledíla závisí na vašem páru, nejen na plátně, ale i mimo něj.“

„Máte pro mě nějaké scénáře?“

„Něco bych měl.“

„Crestone, chtěla bych odjet do ciziny, daleko od Londýna a té jeho šedi, hrát nějakou inteligentní, citlivou roli, slyšet něco, co mě dojde nebo rozesměje, a užívat si trochu něžnosti, třeba i v nějakém úplně bezvýznamném filmu.“

„Já bych zase chtěl, aby můj starý jaguár nebyl nikdy porouchaný, jenomže automechanik, který se o něj stará, si už

se mnou tyká. Horko těžko jsem ti vybudoval kariéru, v Anglii máš obrovské publikum, fanoušci by dali nevím co, kdyby tě slyšeli recitovat telefonní seznam, začínáš být známá i ve zbytku Evropy, dostáváš nehorázně dobře zapláceno, a pokud ten film bude tak úspěšný, jak předpokládám, staneš se nejvyhledávanější herečkou své generace. Tak měj prosím trochu strpení, ano? Za pár týdnů budou americké nabídky jen pršet, jako tenhle déšť. Vstoupíš mezi slavné.“

„Myslíš mezi slavné blbky, co se usmívají, a přitom jsou nešťastné?“

Creston si odkašlal a zavrtěl se v křesle.

„Ano, mezi ty a mnohé další, které nešťastné nejsou. Mio, netvař se, prosím, tak zoufale,“ dodal už zvýšeným hlasem. „Rozhovory s novináři vás s manželem sblíží, uvidíš. Budete se muset během reklamní kampaně tak často usmívat, až to nakonec bude doopravdy.“

Mia došla ke knihovně, otevřela krabičku na cigarety a jednu z ní vytáhla.

„Víš, že nesnáším, když mi tu někdo kouří.“

„Tak proč tady máte tu krabičku?“

„Pro naléhavé případy.“

Mia se na Crestona dlouze podívala a pak si s nezapálenou cigaretou v koutku úst zase sedla.

„Myslím, že mě podvádí.“

„Koho z nás dneska někdo nepodvádí?“ opáčil Creston, zatímco se probíral poštou.

„Já nežertuju.“

Creston se zarazil.

„Jak tě podvádí?“ zeptal se. „Myslím příležitostně, nebo pořád?“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„A tys ho nikdy nepodvedla...?“

„Ne. Vlastně jednou, když jsem se líbala s partnerem ve filmu. Líbal dobře a já jsem to potřebovala. Navíc ta scéna musela vypadat věrohodně. To se nepočítá, ne?“

„Každý záměr se počítá. Ve kterém filmu?“ vyzvídá Creston s povytaženým obočím.

Mia se zadívala z okna a její agent si povzddechl.

„Dobře, připusťme, že tě podvádí. Co na tom sejde, když už se stejně nemilujete?“

„On mě přestal milovat, já jeho ne.“

Creston otevřel zásuvku, vytáhl popelník a škrtl sirkou. Mia dlouze potáhla z cigarety a jemu běželo hlavou, jestli má oči zvlhlé jenom kvůli kouři, ale nahlas se nezeptal.

„Byl hvězda a tys teprve začínala. Hrál si na Pygmalion, jenomže žačka svého učitele předběhla. Muselo mu to dost pochroumat ego. Pozor na popel, na tom koberci mi dost záleží.“

„To neříkejte, vždyť to není pravda.“

„Jistěže je. Netvrdím, že není dobrý herec, ale...“

„Ale co?“

„Teď není vhodná chvíle, probereme to jindy, mám další schůzky.“

Creston obešel stůl, jemně odebral Mie z ruky cigaretu a típl ji do popelníku. Pak svou chráněnkou vzal za rameno a dovedl ji ke dveřím.

„Za chvíli budeš hrát, kde se ti zamane, v New Yorku, v Los Angeles, v Římě. Do té doby ale nic nevyváděj. Jeden měsíc, víc po tobě nechci, závisí na tom tvoje budoucnost. Slibuješ?“

Mia se rozloučila s Crestonem a nechala se odvézt taxíkem na Oxford Street. Chodila se po téhle obchodní tepně plné života

procházet vždycky, když ji přepadl splín. A posledních pár týdnů se jí to stávalo poměrně často.

Bloumala uličkami obchodního domu a snažila se dovolat Davidovi, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky.

Co asi teď v podvečer dělá? A kde tráví poslední dva dny? Dva dny a dvě noci pouze s jedinou zprávou, kterou nechal doma na záznamníku. Lakonicky na ní oznamuje, že jel načerpat síly na venkov, a ať si prý nedělá starosti. Což si samozřejmě dělala.

Po návratu domů se Mia rozhodla, že se dá do pořádku. Až se David vrátí, vůbec na ní nepozná, jak moc ji to rozrušilo. Zachová si důstojnost, ovládne se, ani na vteřinu mu nezavdává příčinu, aby si myslel, že se snad v jeho nepřítomnosti užírala, a hlavně se ho nebude na nic ptát.

Potvrdila kamarádce, že ji doprovodí na slavnostní otevření nové restaurace, a řekla si, že se na to pěkně vyparádí. Taký dokáže v Davidovi vzbudit žárlivost. A pak, je lepší strávit večer v kruhu neznámých lidí než brečet doma do polštáře.

Restaurace byla obrovská, hudba příliš hlasitá a sál plný k prasknutí, takže nebylo slyšet vlastního slova a člověk se nemohl pohnout, aniž by se o někoho neotřel. *Jak může někoho taková akce bavit?* divila se, zatímco se odhodlávala vnořit se do davu.

U vchodu se míhaly blesky fotoaparátů. Tak proto ji kamarádka tak prosila, ať jde s ní. Doufala, že se dostane do společenské rubriky nějakého plátku. Touha alespoň na chvílku zazářit. *Proboha, Davide, proč mě necháváš samotnou na takových místech? Tohle mi tedy zaplatíš. Prý „musím načerpat síly“!*

Zazvonil jí telefon, neznámý volající v tuhle hodinu, to je určitě on. Copak ho může v tom virválu slyšet? *Kdybych byla ostřelovač, sejmula bych dýdžeje*, pomyslela si. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že je v půlce cesty mezi vchodem

a kuchyní. Dav ji unášel směrem k ní, ale ona se otočila a vydala se na opačnou stranu. Přijala hovor a zakřičela:

„Nezavěšuj!“ *To začínáš dobře na někoho, kdo se rozhodl na sobě nedat nic znát.*

Teď si jenom prorazit cestu, odstrčit tu fíflenu na štekách i toho moulu, co se jí dvoří. Ještě šlápnout na nohu té vyzáblině, co se svíjí jako úhoř, a obejít hezounka, který si ji vyhlíží jako kořist, *to se pobavíš, kamaráde, má docela dobrou výbavu.* Zbývá tak deset kroků ke dveřím.

„Zůstaň na příjmu, Davide!“ *Zmlkni už, ty náno.*

Pohledem poprosit vyhazovače, aby ji odtud dostal.

Konečně se proboujela na čerstvý vzduch, na ulici, kde byl relativní klid. Honem pryč od lidí, co se tlačí u vchodu do toho pekla.

„Davide?“

„Kde jsi?“

„Na večírku...“ *Jak se vůbec opovažuješ se mě na něco takového ptát?*

„Bavíš se, lásko?“

Pokrytče! „Jo, je tady docela atmoska...“ *Kam na ty výrazy chodíš?*

„A ty, blbečku, jsi kde... *celé dva dny?*“

„Jsem na cestě domů. Přijdeš brzy?“

„Už sedím v taxíku...“ *Rychle, rychle sehnat taxík.*

„Já myslel, že jsi na večírku.“

„Zrovna jsem odcházela, když jsi zavolał.“

„Tak to asi dorazíš dřív než já, jestli jsi unavená, nečekej na mě, jsou tu zácpy, dokonce i v tuhle hodinu, Londýn je poslední dobou fakt nemožný!“

To ty jsi poslední dobou nemožný, jak mi vůbec můžeš říct, abych na tebe nečekala? Celé dva dny nedělám nic jiného, než že na tebe čekám.

„Nechám rozsvíceno v pokoji.“
„Super, tak za chvíli pa, posílám pusu.“
Lesknoucí se chodník, páry schované pod deštníky...
*... a já jsem tu sama jako nějaká ubožačka. Zítra změním
život, film nefilm. Ne zítra, dnes večer!*

2.

Paříž, o dva dny později.

„Proč do zámku pasuje vždycky až ten poslední klíč?“ zaúpěla Mia.

„Protože je život špatně vymyšlený, jinak by na schodišti nebyla tma jako v pytli,“ odpověděla Daisy, která se snažila svítit na zámek mobilem, co to šlo.

„Už se nikdy nechci na nikoho těšit, chci skutečnost, která je mi ušitá na míru. Chci už žít jenom přítomnost a nic jiného.“

„A já bych zase chtěla trochu jistější budoucnost,“ povzdychla si Daisy. „Pokud jde o tady a teď, jestli ti to nejde odemknout, tak mi dej ty klíče, vybíjí se mi baterka.“

Poslední klíč ze svazku skutečně zapadl na své místo. Daisy vstoupila do bytu a stiskla vypínač. Nic se nestalo.

„Takže celej barák je zřejmě bez světla.“

„Celý můj život je bez světla,“ dodala Mia.

„Nepřeháněj.“

„Nedokážu žít ve lži,“ prohlásila Mia tónem, kterým si říkala o politování, jenže Daisy ji už znala moc dobře a na tuhle hru odmítala přistoupit.

„Nevykládej, vždyť jsi nadaná herečka, tudíž profesionální lhářka... Někde bych tu měla mít svíčky. Najdu je, jestli mi ta baterka od iPhonu...“

Světlo z telefonu zhaslo.

„A co kdybych je všechny poslala někam?“ zašeptala Mia.

„Hele, a co kdybys mi trochu pomohla?“

„Jasně, ale vůbec nic nevidím.“

„To jsem ráda, že ti konečně svitlo!“

Daisy tápala ve tmě. Rukou se otřela o stůl. Když ho obcházela, převrhla židli, zaklela a přešla ke kuchyňské lince hned za židlí. Po paměti se došourala k plynovému sporáku, nahmatala na poličce sirky, otevřela hořák a škrtla.

Prostor kolem ní ozářilo namodralé světlo.

Mia si sedla ke stolu.

Daisy prohledávala zásuvky jednu po druhé a hledala svíčky. Ty parfémované jí domů nesměly. Jako vášnivá kuchařka nesnášela, když něco rušilo vůni jídla. Zatímco v některých restauracích visí na dveřích cedulka *Nepřijímáme platební karty*, ona by si na ty svoje mohla pověsit *Zákaz vstupu navoněným osobám*.

Konečně našla svíčky a zapálila je. Jejich záře vysvobodila místnost z temnoty.

Kuchyň byla středobodem celého bytu. Sloužila zároveň jako obývací a byla větší než další dva pokojíky oddělené koupelnou dohromady. Na kuchyňské lince se vedle sebe tlačily terakotové květináče s tymiánem, bobkovým listem, rozmarýnem, kopr, oreganem, zavinutkou a chilli papričkami. Pro Daisy to byla laboratoř, opojení i způsob, jak se odreagovat. Vymýšlela tu nové recepty, které pak nabízela hostům v malé restauraci na montmartreském kopci kousek odsud.

Nestudovala na žádné z velkých gastronomických škol, kuchařské umění si přinesla z rodinného klanu a rodné Provence. Zatímco si kamarádi hrávali ve stínu pinií a olivovníků, ona nahlížela přes rameno mamince a snažila se odkoukat její gesta.

V zahradě vedle domu se naučila rozeznávat jednotlivé byliny a u plotny snoubit jejich chutě. Vaření bylo celý její život.

„Máš hlad?“ zeptala se Mii.

„Asi trochu. I když, vlastně nevím.“

Daisy vyndala z ledničky talíř lišek, snítky petrželky a ze svazku po pravici utrhla hlavičku česneku.

„Ten česnek tam být musí?“ zeptala se Mia.

„Máš snad v plánu dneska večer někoho líbat?“ opáčila Daisy, zatímco sekala nožem petrželku nadrobno. „Povíš mi, co se stalo, a já u toho budu vařit, jo?“

Mia se zhluboka nadechla.

„Nic se nestalo.“

„Zjevila ses u mě v lokále po zavíračce s cestovní taškou v ruce a tvářila ses, jako by se ti zhroutil svět. Od té doby jenom naříkáš. Z toho vyvozuju, žeš mě nepřijela navštívit jenom proto, že ti chybím.“

„Mně se vážně zhroutil svět.“

Daisy přestala vařit.

„Prosím tě, Mio! Já si tě ráda vyslechnu, ale nech si ty tirády a nářky. Tady nejsou žádný kamery.“

„Byla bys skvělá režisérka!“ podotkla Mia.

„Možná. Tak povídej.“

A zatímco se Daisy otáčela u plotny, Mia vyložila karty na stůl.

Obě sebou trhly, když znovu naskočila elektřina. Daisy ztlumila osvětlení a vytáhla elektrické rolety, takže se jim naskytl krásný výhled na Paříž.

Mia přistoupila k oknu.

„Nemáš cigarety?“

„Támhle na konferenčním stolku, ani nevím, kdo je tu zapomněl.“

„To máš asi hodně milenců, když si ani nepamatuješ, který tu zapomněl cigarety.“